

Carta al Molt Honorable President Quim Torra

written by Àngels Folch | 20 de maig de 2018

Benvolgut president,

En primer lloc, us vull agrair que hàgiu assumit el repte i l'honor de presidir la Generalitat i de tirar endavant la República, d'acord amb el mandat rebut a les urnes l'1 d'octubre i reafirmat el 21 de desembre passat.

En segon lloc, vull que sapigueu que podeu comptar amb el meu suport per tot allò que sigui necessari per fer realitat la república catalana. Estic segura que som milers els catalans que estem disposats a fer-vos costat si us manteniu fidel al vostre compromís. Sabem que ens caldrà assumir riscos, sabem que no serà fàcil. No tenim la certesa de guanyar, però estem disposats a tots els sacrificis que facin falta per defensar la sobirania i la llibertat del poble de Catalunya. Sé que podeu comptar amb molts dels dos milions de votants que vam donar suport a la República. Estem disposats a assumir tota la violència que l'Estat espanyol és capaç de desfermar i a fer-ho de manera no violenta. No ho oblideu.

En tercer lloc, deixeu-me felicitar-vos per l'article "La llengua i les bèsties" que no havia tingut ocasió de llegir i que gràcies a la senyora Arrimadas he tingut el plaer de llegir. És un article ben escrit que no té res de xenòfob, sinó tot al contrari. És una denúncia descarnada i contundent contra la xenofòbia i el racisme, concretament contra la catalanofòbia que, des de fa segles, destil·la Espanya i també tots aquells espanyols que no són demòcrates, encara que se n'omplin la boca, ni respectuosos amb la diferència; tots aquells que els surt urticària quan senten parlar català (com l'anècdota que expliqueu al darrer paràgraf del vostre article i que segurament va ser el que us va empènyer a escriure'l).

Una denúncia dels que ens insulten pel fet de ser catalans, que ens insulten dient-nos *catalufos, polacos, catalanes de mierda, hijos de puta...*, de tots els que es van alegrar que entre els morts de l'accident del Germanwings hi hagués catalans.

Per tot això m'ha semblat indignant que hagin estat justament els supremacistes i els que vessen odi contra tot allò que significa Catalunya, els qui hagin utilitzat l'article per acusar-vos a vós de supremacista. Això indica dues coses que ben mirat són positives per a nosaltres: que s'hi han vist retratats i s'han sentit al·ludits i ofesos, i que ells es consideren estrangers a Catalunya (o que ignoren què vol dir xenofòbia). Només cal mirar i comparar l'expressió de la senyora Arrimadas amb la vostra durant la sessió d'investidura: mentre vós responíeu educadament i pacient a l'odi que destil·lava la seva intervenció, ella es mostrava crispada, rabiosa, fora de si.

I per això mateix m'ha dolgut tant que els demanéssiu perdó. De perdó se n'ha de demanar sempre que es fa mal a l'*altre*, però no se n'ha de demanar mai quan és l'*altre* qui ens en fa a nosaltres.

I atès que, com us he dit a l'inici d'aquesta carta, us vull ajudar i com que segurament només us puc ajudar donant-vos la meva opinió em permeto, doncs, donar-vos-la tot pregant-vos que no la prengueu com una manca de respecte sinó més aviat com una gosadia. Sé, però, que el que us diré és compartit com a mínim per uns quants catalans i catalanes més.

Sóc de l'opinió que no els hauríeu hagut de demanar perdó per una cosa que ni heu fet ni teníeu intenció de fer. Ni sou supremacista, ni considereu el poble espanyol (ni a cap) inferior al català.

La millor opció, per mi, hauria estat no fer-ne ni esment, com diuen en castellà *a palabras necias, oídos sordos*. I si n'hi

fèieu, fer-ho aplicant la dita que la millor defensa és un bon atac, és a dir, començant per explicar el significat dels tuits i de l'article, deixant clar que justament l'article és una denúncia de la catalanofòbia que tants votants de C's i del PP mostren cada dia vers tot allò que és català, i molt especialment contra la llengua de Catalunya. Afegint-hi també que aquesta catalanofòbia fa forat perquè és atiada des de temps immemorials pel mateix Estat espanyol que vol que els catalans siguem espanyols a cop d'insult i de menyspreu (com quan el senyor Rajoy es va dedicar a recórrer Espanya recollint signatures contra l'Estatut que havia aprovat una amplíssima majoria del Parlament de Catalunya i refrendat els catalans). Aquí hauria estat bé deixar anar un rosari d'exemples de declaracions i fets protagonitzats per polítics tant del PP com de C's que destil·len catalanofòbia pels quatre costats, com aquell alcalde de Badalona que va prometre netejar la ciutat d'immigrants. Això és xenofòbia! I, per acabar, els hauríeu hagut d'exigir disculpes per haver-vos difamat.

Permeteu-me també expressar el meu desacord quan afirmeu que, a la República catalana, el castellà ha de ser oficial. Sou conscient del que això significaria per al català? Per justificar un bon article no cal posar en risc la llengua. I si és que realment penseu que ho ha de ser, crec que us equivoqueu de mig a mig. Ignorar com funcionen les llengües que estan en contacte permanent pot ser letal per al català i per a qualsevol llengua en contacte i en competència permanent amb una altra de molt més forta. Fer oficial el castellà significarà l'extinció del català en un període de temps més curt del que molta gent s'imagina. Per respectar els drets lingüístics de tots els parlants d'altres llengües que viuen a Catalunya, no cal fer-les oficials. Només cal ser respectuosos amb totes les llengües, ensenyant els infants a estimar-les i a aprendre'n tantes com puguin, cal transmetre a les generacions futures el valor de la diversitat com un bé preuat que cal preservar.

En lloc de justificar-se, el que cal és defensar amb la cara ben alta els nostres drets com a nació, com a poble lliure i sobirà. Hem de perdre la por a actuar sobiranament i a parlar clar.

Amb afecte i respecte,

Àngels Folch i Borràs